

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

11/2020

Průběh číslo vyjde
8. dubna 2020

Z obsahu

- * *Poselství velikonočních svátků*
- * *Zvěst o vzkříšeném Pánu*

1. dubna 2020

ročník 105

cena: 13 + 3 Kč

Poselství ke Květné neděli

V shromážděních dobrořečte Bohu, Hospodinu, vy z pramene Izraele!

Žalm 68,27

Žalm 68 začíná slovy: *Povstane Bůh a rozprchnou se jeho nepřátelé...* Tento žalm zpívali v 16. století ve Francii hugenoté. Podobně jako u nás husité zpívali Kdož jste Boží bojovníci. Píseň dodává naději, posiluje víru. Později hugenotům zakázali tuto píseň zpívat na veřejnosti, směla znít jen uvnitř modliteben. Byla příliš bojovná. Nebo příliš nadějná?

O Hospodinu se zde zpívá, že je vítězem nad nepřáteli. Kdo tedy jsou ti nepřátelé? Co nás ohrožuje? Žalmista nejspíš nemá na mysli jen ty nepřátele vnější. Ohrožuje nás strach, ochromují nás pochybnosti. I toho nepřítel uvnitř mne může Hospodin přemoci. Pečuje o moji „malou dušičku“.

Když na cestě z Egypta dohánělo Izraelce faraonovo vojsko, strašně se báli. Moře před nimi se ale roze-stoupilo a oni přešli suchou nohou na druhou stranu. Voda se pak zavřela a faraonovo vojsko pohltila. Na druhém břehu Izraelci oslavovali Hospodina. Zpívali, tančili, ženy v čele s Mojžíšovou sestrou Mirjam hrály na bubínky. Podobně se v tomto 68. žalmu zpívá o radostném průvodu, který jde do svatyně. Napřed jdou zpěváci, za nimi hudebníci, uprostřed s bubínky dívky. (Ž 68,26)

Je dobré slavit, děkovat, chválit. Dobrořečit ve společenství, ve shromáždění. Chvála je radost obrácená směrem k Bohu. Radost a vděčnost. Když si uvědomím, co jsem prožil a přežil, co se povedlo, jak jsem se dostal ze dna. Jak byly zázrakem překonány chmury, jak se objevila cesta a naděje, jak možná po dlouhé noci vyšlo slunce, jak jsem se uzdravil. Mám komu děkovat. To dodává naději, že i nadále bude za co děkovat.

Týden před Velikonocemi je Květná neděle. Připomíná, jak Ježíš vjel do Jeruzaléma na oslátku. Lidé byli nadšení, zpívali, volali hosanna, před Ježíše pokládali své pláště a větve palem. Uvědomili si najednou, že Ježíš je naděje a spasení, že s jeho příchodem se opravdu něco mění, svět už nebude stejný. My

víme, že už za pár dní Ježíš skončí na kříži. Možná i zástup lidí na tu první květnou neděli tušil, že se k něčemu schyluje. Ale volají, chválí, dobrořečí. Mají radost a naději. Bůh je silnější než vládnoucí Římané, než lidské zlo a zášť.

Chvála je radost směřovaná k Bohu. On je zárukou, že radost jen tak něco nezhasne, neumlčí. Proto se scházíme ve shromáždění, děkujeme, zpíváme. Je dobré rámovat svůj den i týden, ale také své přímlyvy a prosby, vděčností. Ráno, večer, v neděli. Kéž by naše okolí vnímalo sbory a bohoslužby jako ostrov radosti a naděje.

Napsala jsem tento text začátkem března. Teď se březen posunul ke své polovině a kostely se zavřely, shromáždit se smí nejvíce 30 lidí a brzy se nebude smět možná shromažďovat lidí ani několik málo. Svět a jeho pořádky ochromuje koronavirus. Nescházíme se ve shromážděních a dobrořečení nám jde (ještě) hůř než obvykle. Mnohé prochází zkouškou. Naše trpělivost, odolnost, lidskost, solidarita. Naše víra, láska a naděje. Ale. Naší malé víře, lásce a naději jde naproti ta mnohem větší a pevnější věrnost Hospodinova.

Děkujeme, Pane Bože, že smíme věřit.

Lenka Ridzoňová
farářka ČCE Praha - Střešovice

O památníku, prorocích a zpěvu

Víte, jak se u nás doma pozná duben? Podle obsazených větví pod mým balkónem.

Víte, jak se u nás pozná prorok? Zpívá hlasitě, dobře a rád.

Když jsem byla malá holka, měla jsem památník. Byl to speciální sešit v ozdobných tuhých deskách. Do takových sešitů si děvčata nechávala psát od kamarádek, spolužáků, přátel i rodinných příslušníků všelijaké veršovanky, moudrosti i pošetilosti, aby v dospělém věku měla na co vzpomínat. K těm zápiskům patřily i obrázky, jimiž autoři ilustrovali hloubku, šířku, výšku i délku vepsaných zápisů.

Maminka byla učitelkou klavíru. Myslela si proto, že její zápis v památníku budoucí nevidomé virtuosky – tedy mě – by měl být dokladem o jejím základním životním vztahu – tedy o vztahu k hudbě. Vepsala proto verše Vítězslava Hálovy z jeho Večerních písní a přičinila notovou osnovu, a do ní začátek Bedřichem Smetanou zhudebněné básně Nekamenujte proroky. Všechny holky mi tenkrát památník záviděly. Ty, které moje maminka učila hře na klavír, ji žádaly o podobný zápis. Byla to hezká doba, třebaže prorokům nepřála. Památník i se vzpomínkami mám samozřejmě uschovaný.

Když do parku pod naším balkonem přijde duben, sedí snad na každé větvi nějaký ten ptačí prorok. Každý zpívá svá namlouvání i radost ze sluníčka a všech těch projevů jara, která slibují hojnost potravy i potomstva. I někteří lidé se dosud dovedou radovat z ptačího zpěvu a všech jarních zvuků, barev, vůní i nevyřčených příslibů a nových nadějí.

V písni napsané před půl stoletím do mého památníku se zpívá: „Nekamenujte proroky – neb pěvci jsou jak ptáci, kdo hodil po něm kamenem, k těm víc se nenavrácí.“

V našich krajích není zvykem házet kameny po ptáčích zpěvácích. Jejich likvidaci obstarávají nestravitelné odpadky i brutální zásahy do přirozeného prostředí. Ptačího zpěvu tak ubývá. Zatím co smutku v lidském srdci přibývá navzdory rozkvetlým forsytiím. Ale málokdo si z toho dělá těžkou hlavu. Svědomí se dá ukřičet hlasy uměle narozených superstar nebo nějakým techno či housem, který nám spolehlivě vytluče za krátkou dobu mozek z hlavy a s ním i cit a všechnu pampeliškovou jarní radost.

Četla jsem kdesi, že nějakí barbaři oslepovali slavíky a teprve pak tyto ptáky přenádherně zpívali na nějakém panovnickém dvoře. Nevím, co je

Dokončení na str. 2

Znamení doby

Žd 11,1-5; Gn 5,18-24

O Henochovi je v Bibli napsáno, že stále chodil s Bohem. Vždycky jsem si to představoval tak, že s Hospodinem chodil celý svůj život. Chyba lávky! Pokud si přečtete biblický text pozorně, zjistíte, že Henoch chodil s Bohem teprve od té doby, co se mu narodil jeho syn Metúšelach. Narození syna se stalo v životě Henocha významným mezníkem. Znamenalo hlubokou

proměnu jeho duchovního života. Proč asi? Narození Metúšelacha, o kterém víme, že to byl nejstarší žijící člověk v dějinách vůbec, bylo mimořádné. Jeho otec mu dal zvláštní jméno. Toto jméno se snažili vynikající znalci hebrejštiny přeložit do současných jazyků. Někdy to není tak snadné, protože starozákonná jména obsahují i řadu zkratk nebo skrytých významů. Jméno Metúšelach se obvykle překládá

jako muž Boží. Jeden z dalších překladů jeho základní význam doplňuje, když jej překládá větou: Až umře, bude to posláno. Člověk si hned řekne, co bude posláno a co se má stát? Dnes už to víme. Jeho jméno vlastně znamená: Až umře, bude seslán Boží soud, přijde potopa.

A skutečně, Metúšelach zemřel a ještě v tom samém roce přišla na

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: NEJOHROZENĚJŠÍ SKUPINA – BEZDOMOVCI?

Čím déle trvají omezení proti šíření koronaviru a čím více se zvyšuje počet nakažených lidí, začínáme zapomínat na nejohroženější skupiny obyvatel. Nejsou to však jen starší a nemocní lidé, ale i bezdomovci, kterých je u nás zhruba třicet tisíc - nejvíce v Praze a ve velkých městech. Pražský magistrát pro ně shání ubytování, protože noci jsou studené a většina bezdomovců nemá ani možnost dodržování základní hygieny. Kromě toho jsou často nemocní, špatně živí a v současné době i zbavení možnosti vyprosit si od bohatších spoluobčanů pár korun na jídlo nebo získat příspěvek, když se jim podaří prodat Nový prostor. Můžeme si samozřejmě říci, že do této nezáviděníhodné situace se dostali sami, že většina z nich stejně žebrá jen aby měla na alkohol, že jen páchnou a obtěžují v tramvajích... Takovým „pragmatikům“ lze jen doporučit, aby se zamysleli nad tím, že bezdomovecká komunita je ideálním prostředím, kde se virus může velice rychle a nekontrolovatelně rozšířit a nakonec ohrozit celou populaci, tedy i je - „pragmatiky“. V Praze jim aspoň měsítní strážníci zdarma rozdávají roušky a poučují se o vládních nařizeních. Bude to však stačit?

(lib)

EPIDEMIE MIGRANTY NEODRAZUJE – NAOPAK

Epidemie sužující Itálii neodrazuje nelegální migranty. Spíše naopak, vidina náklady povzbuzuje migranty ještě více k zoufalé přepravě přes moře. Obávají se, že epidemie může v zaostalé Africe způsobit ještě větší zkázu než v Itálii.

Situace je o to nebezpečnější, že vzhledem k ohrožení koronavirem přestaly poskytovat pomoc nevládní organizace. Z téhož důvodu jsou všichni migranti vylodění na Lampeduse ihned přepravováni na italskou pevninu, kde musejí podstoupit karanténu. Lampedusa se zdánlivě vyprázdnila, stejně jako i další italské regiony. Lidé zůstávají doma a hledají nové způsoby pro pěstování společenských vztahů. Kněz z Lampedusy, P. La Magra říká: “Samozřejmě zachováváme všechny bezpečnostní normy, vydané vládou i naším biskupem, to však neznamená, že jsme daleko od věřících. Každý den sloužíme mše svaté - i když za zavřenými dveřmi. Na jejím začátku zvoní zvony, aby o tom všichni věděli a mohli se ke mně připojit svou modlitbou. Tímto způsobem náš nevelký kostel zahrnuje celý ostrov a každý se může obrátit směrem k oltáři. Využíváme také místního rozhlasu, který má přístup do všech domácností na Lampeduse. Jeho prostřednictvím předáváme pozvání, modlitby i slova povzbuzení všem, kdo nemohou vycházet z domu. Pomáhají také nové komunikační prostředky, jako farní internetová stránka, Facebook, WhatsApp. Díky nim se duchovně sjednocujeme ve stejnou hodinu a modlíme se. Jakkoli se tedy nemůžeme setkat, je to čas společenství. Lidé jej nyní více potřebují a také o něj více usilují.”

RaVat

ČESKÁ TELEVIZE VYSÍLÁ V DOBĚ KARANTÉNY PŘÍMÉ PŘENOSY BOHOSLUŽEB

V mimořádné situaci pandemie COVID-19 zareagovala Česká televize veřejné služby na potřeby těch, kteří nemohou navštěvovat pravidelné bohoslužby a připravila mimořádné přímé přenosy. Na tom, jak budou přenosy rozděleny mezi jednotlivé denominace a odkud se skuteční, proběhla rychlá konstruktivní dohoda s Českou biskupskou konferencí a s nekatolickými církvemi sdruženými v Ekumenické radě církví v ČR. Nedělní 45 minutové bohoslužby budou z produkčních důvodů vysílány z jediného místa, a to z Komunitního centra Matky Terezy v Praze Hájích. Začátky bohoslužeb jsou jednotné, a to v 10 hodin. V neděli 22. března byla vysílána katolická mše a 29. března bohoslužba, které předsedal synodní senior Českobratrské církve evangelické a předseda ERC Daniel Ženatý. Bohoslužby nebudou otevřeny veřejnosti. Účast při nich ale přijali i někteří umělci – hned úvodní přenos tak například doprovodil písničkář Pavel Helan.

Přenosy bohoslužeb o Velikonocích

Zelený čtvrtek (9. dubna) odvysílá přenos brněnské studio České televize, konkrétně od 17.30 hodin 65 minutový přenos mše z římskokatolického kostela sv. Jakuba v Brně.

Velký pátek (10. dubna) patří již tradičně na obrazovkách České televize přenosům z nekatolických církví a jinak tomu bude i letos. Hodinový přenos je připraven z Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Praze 10 Strašnicích a začíná úderem desáté hodiny dopolední.

Bílá sobota (11. dubna) Nejdelším z mimořádných bohoslužebných přenosů bude přímý přenos římskokatolické velikonoční vigilie, která začne o půl deváté večer a bude trvat dvě hodiny.

Boží hod (12. dubna) Hodinový přímý přenos slavnosti Vzkříšení Páně připravuje Česká televize z kostela sv. Václava na Zderaze v Praze 2, ve kterém se scházejí věřící Církve československé husitské. Slavnostní bohoslužbě bude předsedat patriarcha Církve československé husitské Tomáš Butta.

www.christnet.eu

ON-LINE PŘENOSY BOHOSLUŽEB CÍRKVÍ SDRUŽENÝCH V EKUMENICKÉ RADĚ CÍRKVÍ

K 22. březnu bylo zadáno kolem 50 webových stránek s on-line přenosy bohoslužeb. Může se vybrat na: www.ekumenickarada.cz/in/3123/online_prenosy_bohosluzeb_cirkvi_sdruzenych_v_erc#.XnnYaKUsUmU

O památníku, prorocích a zpěvu

Dokončení ze str. 1

na tom pravdy, ale o slepých slavicích vím. Nezpívají u dvora, ale zpívají pro radost nám, kteří jsme často smutní z toho úbytku zpěvu kolem nás. Zpívají krásně a s pochopení věcí, které nám chybí, ale o kterých každý pořádný prorok něco ví. Zpívají na koncertních pódiích nebo v nějakém klubu, zpívají na kůru i na cédéčkách, zpívají svým dětem, přátelům anebo jen tak někde, kde se pár lidí sejde třeba u táboráku nebo vánočního stromku. Ačkoliv nevidí, jsou si dobře vědomi toho, že mají co darovat. Jsem moc šťastná, když mě obdarovávají svým uměním. Jsem i za ně šťastná, že ačkoliv je Česko mezi svými superstar nenašlo, jsou tady a můžeme je slyšet.

Ta Hálkova píseň končí slovy: „jeť srdce pěvců nejčistší a všeho hněvu prosté, a co vám zpíval ze srdce, to ve svém srdci noste!“ Chtěla bych, aby náš národ k zpěvu zval. Chtěla bych, aby pod každým balkónem, za každým oknem, kde je někdo smutný nebo churavý, byl nějaký ten slavík, který by zpíval. A pokud není okno nebo vhodná větev před ním, ať k vám třeba z rádia rovnou do srdce pronikne hlas někoho, kdo vás svým zpěvem dovede k radosti, těšení na dobré věci i ke svobodě, po které vaše duše touží a kterou si neumí vždy dopřát.

Delicie Nerková

Znamení doby

Dokončení ze str. 1

svět biblická potopa. Stará židovská tradice dokonce říká, že potopa začala pouhých sedm dní po jeho smrti.

Biblický text, konkrétně list Judův o otci Henochovi říká, že mu Pán Bůh svěřil prorocký dar. Proto se domníváme, že když se Metúšelah narodil, musel jeho otec se svým Bohem prožít něco mimořádného. Vysvětlujeme si to tak, že mu Pán Bůh v době narození syna ukázal, že po jeho smrti přijde na celý svět Boží soud. Henoch nevěděl kdy to bude a co to přesně bude. Metúšelahovo jméno ale znělo zřetelně: Až zemře, bude to posláno. Doba milosti bude trvat jen do té doby, pokud bude žít tvůj syn. Každý, kdo tenkrát toto zvláštní jméno uslyšel, kdo jej vyslovil, v něm slyšel vážné varování. Jakmile tento syn zemře, přijde soud. Na Henocha mělo toto poznání takový vliv, že začal chodit stále s Bohem. Proměnilo ho to. Každý další rok si mohl připomínat, jsme zase trochu blíž tomu, co Pán Bůh připravil, nebude-li svět činit pokání. A to nám pomáhá vysvětlit i to, proč právě Metúšelah byl nejstarším člověkem na zemi vůbec. S příchodem soudu jakoby Pán Bůh určitou dobu vyčkával. Téměř jeden tisíc let poskytoval zpronevěřilému světu možnost milosti a záchrany. Hrozné vody potopy přišly až potom.

Řada z nás rozpoznává v současné době její znamení. Nemělo by nás vědomí blížícího se Kristova příchodu vést k tomu, že začneme podobně jako Henoch, stále chodit s Bohem? Pokud v něčem rozpoznáváme konkrétní znamení druhého příchodu našeho Pána, neměli bychom o to víc chodit se svým Bohem? Henoch to udělal a dostalo se mu zaslíbení, že jej Bůh přijal. O co tady vlastně jde?

Hebrejšтина, původní jazyk Starého zákona rozlišuje tři základní vazby. Záleží na předložce. Chodit před Bohem, chodit vedle Boha a konečně chodit s Bohem. Každé chození s Bohem má svůj specifický odstín a trochu odlišný význam. To nejběžnější chození s Bohem, jak jej vyjadřuje Starý zákon, znamená chodit před Boží tváří. Tak říká Bůh třeba Abrahamovi (Gn 17,1): *Chod' stále přede mnou, buď bezúhonný*. Podobně i starý Jákob vyznává (Gn 48,15): *Bůh, před nímž ustavičně chodívali moji otcové Abraham a Izák, Bůh, pastýř, který mě vodí...* Chodit před Bohem znamená chodit před jeho tváří, jemu na očích, podle jeho vůle, v upřímné poslušnosti. Jenže chodit jenom před Bohem jakoby nestačí a proto Bible zná jiné, možná hlubší a věrnější chození s Bohem. Je to chození vedle Boha. Je tu užita jiná předložka a není to náhodou. Bible touto odlišnou vazbou chce vyjádřit něco jiného, než pou-

hé chození před Bohem. V něm už jsme svému Pánu blíž, nejsme jen před ním, jsme vedle něj. Doprovázíme ho a on doprovází nás. Je to mnohem intimnější chození, než jenom neosobně chodit před Bohem. Druhá vazba, chodit vedle Boha, doslova ve shodě s někým, ruku v ruce, znamená někoho doprovázet, případně následovat. Poslední, třetí vazba chodit s Bohem, je ještě intimnější. Znamená ještě mnohem víc, než obě vazby předchozí. Jde tu o nesmírnou hloubku vzájemného vztahu. Znamená tak těsný styk, že už se jakoby ztrácí hranice toho, co je mé a co je toho, s kým jdu. Ti dva jdou spolu takovým způsobem, že je z vnějšku těžké poznat, kdo vlastně vede a kdo je veden.

V celé Bibli je tato vazba použita jen dvakrát. Nejprve o Henochovi a pak o praotci Noe. Henoch chodil s Bohem takovým způsobem, že si jej Bůh vzal k sobě. Takové chození s Bohem znamená, že člověk odevzdal Bohu všecko, co má i co je, bez výhrad, bez podmínek a bez hranic. Takové chození dosahuje svého vrcholu a my jsme k němu do dalších dnů pozváni.

Pokud v čemkoli rozpoznáváme znamení blížícího se příchodu našeho Pána, udělejme podobně jako Henoch jedno jediné: **Chodíme stále s Bohem!**

Petr Grulich

Potřebujeme Boží slovo, lásku, odpuštění, potřebujeme mluvit s Bohem

Jan 1, 8-9

Na úvod se jen krátce podívejme na to, jakou symboliku sebou nese náš každodenní chléb - chléb vezdejší, o který prosíme v Modlitbě Páně a který nejspíš nebudeme moci o letošních Velikonocích přijímat. V biblické a duchovní symbolice, symbol chleba není jen to, co jíme jako potravinu, ale my dobře víme, že znamená i pokrm nebeský, manu nebeskou, duchovní, kterou pro nás má být Boží slovo a také, jak jsem naznačil, Tělo Páně s Krví Páně. Tato nebeská mana je důležitou součástí našeho každodenního života, jež tajemným a hluboce duchovním způsobem může vstoupit a vstupuje do našich srdcí. A tak bychom to mohli a měli přijímat, když se letos na Velikonoce nedostaneme k přijímání.

Nacházíme se ve zvláštním krizovém období, jež nás zasáhlo v postu a v postu bychom měli udělat něco zásadního a konkrétního, co povede ke změně, k duchovní proměně, k obrácení našeho dosavadního způsobu života, v rovině našich vzájemných vztahů, vztahů v rodině a ve společnosti a neméně také ve vztahu k pozemským věcem. S čím se na konec postavíme pod kříž o Velkém pátku, jak prožijeme ztišení Bílé soboty a s čím brzy ráno připutujeme před prázdný hrob v neděli Vzkříšení?

Budeme mít za sebou cestu, která sledovala cestu, kterou se vydal Ježíš. Ten na začátku svého veřejného působení odešel na čtyřicet dní do pouště, aby se tam modlil, postil a byl pokoušen ďáblem. My jsme si také určitě každý zkusili nebo právě zakoušíme svoji poušť. Nedívejme se ale na tuto poušť, ani na žádnou jinou poušť, jenom jako na katastrofu, na beznadějnou situaci, vnímejme ji novým způsobem, využijme ji pro sebe jako místo ticha, jako místo bez hluku, jako prostředí, které naskytá a které dává prostor slovu jinému, slovu Božímu. Bůh k nám, jak ukazuje svědectví Písma a pouštních otců, nejčastěji promlouvá právě na poušti, v prostoru ticha, v našem pokojíku, v našem srdci. Jedině v takovém tichu lze nejlépe naslouchat Božímu slovu a tvořit s ním vztah důvěrnosti. Sám Ježíš nás učí hledat Boha Otce, který na nás mluví v tichu, ve ztišení.

Máme více než jindy příležitost přemýšlet o svých životech, kolika zbytečnostmi se zabýváme a kolik vztahů máme mezi sebou nemocných. A v tomto naslouchání a blízkosti Boží bychom se mohli poku-

sit prosit o odpuštění. O odpuštění u těch, kterým jsme nějak ublížili. Stejně jako potřebujeme chléb, potřebujeme odpuštění a to každý den. Můžeme se nyní, v tichu domova, modlit a prosit Boha o odpuštění vin, o odpuštění všech selhání, všeho zlého, co jsme učinili, čemu jsme nezabránili. Nikdo z nás totiž není a nebude dokonalý, naprosto nikdo. Proč se vrátil celník domů ospravedlněn? Protože uznal svá omezení a své hříchy. Dávejme si pozor na pýchu, na domýšlivost. Pýcha působí rozkol ve společenství, v mezilidských vztazích. Vsugerováá nám, že jsme lepší než ti druzí a často nás vede k tomu, že se stavíme na místo Boha. Vyšli jsme na poušť, nastal nám čas zřeknout se jalových slov, drbů, klevet a klábose-ní, zřeknout se domýšlivosti před lidmi. Nastal čas pro osobní rozmluvu, pro důvěrný rozhovor s Pánem. Čas věnovat se zdravé ekologii srdce, uklidit tam. Potřebujeme Boží slovo, potřebujeme mluvit s Bohem a potřebujeme se modlit. Vždycky budeme velkými dlužníky v lásce, poněvadž nikdo z nás nedokáže dokonale milovat z vlastních sil. Milovat pravou láskou můžeme jenom s Boží milostí. Milujeme především proto, že jsme byli milováni, odpouštíme proto, že nám bylo odpuštěno. Když Bůh odpouští, zapomíná všechno zlo, které jsme spáchali. Bůh zapomíná na ošklivost mnoha hříšníků, na naše hříchy. Zapomíná a jde dál. Žádá nás jenom: Jednej stejně. Nauč se odpouštět. Nenos s sebou už tento zbytečný kříž nenávisť, zášti. Nenávist není křesťanská, není ani lidská. Ježíš nás učí, že pro vstup do nebe musíme odpustit. Ba dokonce říká: Chodíš na bohoslužby? Ano. Pokud však jdeš na bohoslužby a víš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nejprve se s ním usmíř. Nechoď za mnou s láskou ke mně v jedné ruce a s nenávistí k bratrovi v druhé. Láska vyžaduje důslednost, odpuštění, a to odpuštění srdcem. Jsou lidé, kteří žijí z toho, že druhé odsuzují, mluví o nich špatně, neustále špiní svoje spolupracovníky, sousedy a příbuzné, protože neodpustili něco, co od nich vytrpěli nebo neprominuli něco, co se jim nelíbilo. Zdá se, že ďáblovým bohatstvím je rozsévání zamilovanosti do neodpuštění, lnutí k neodpuštění. A odpuštění je podmínkou vstupu do nebe. Znovu vezměme vážně nabízenou příležitost, kdy se můžeme odříct domýšlivosti, nenávisti, předsudků, ale i marností a nadbytky,

Dokončení na str. 3

Palmová neděle

Květnou, nebo také Palmovou nedělí začíná Velikonoční týden, který končí vzkříšením. Události naberou velmi rychlého spádu – od úžasného přivítání, přes zatčení, ukřižování a nakonec vzkříšení.

Výjev začíná ve vesnicích u Olivové hory Betfage a v Betánii, kde Ježíš nechá pro sebe vzít oslátko, aby na něm jel do Jeruzaléma. Výjev je to poněkud podivný, protože to vypadá, jako kdyby oslátko bylo tak trochu vzato násilím, ale stane se tak. Celý děj má ale hluboké zakotvení ve Starém zákoně v proroctvích. Za 14,4 se píše o onom dnu, kdy nohy Mesiáše stanou na Olivové hoře. V onen den poplynou z Jeruzaléma živé vody... Píše se zde v náznacích, ale lze zde zahlédnout záblesky odkazující k onomu dni, kterým je ukřižování anebo vzkříšení. A tento den začíná na Olivové hoře. Když zde máme výjev z oslátkem, pak nás to odkazuje do Gn 49,10-11, kde se píše o pokolení Juda, z kterého vyšel Ježíš, jednak že nikdy nebude zbaven žezla a jednak že svoje oslátko si přiváže k vinné révě. V Za 9,9 pak přímo čteme, že k Jeruzalému přijíždí král na oslu, který vyhlašuje národům pokoj a který přináší krev smlouvy, která dává vysvobození vězňům.

Ve všech těchto prorockých výpovědích vidíme motiv oslátko, zároveň ale i krále přinášejícího pokoj a vysvobození. Zároveň, že to, co se děje, je propojeno s Božím načasováním. V zásadě zde vidíme dvě věci – jednak Mesiášskou autoritu, se kterou si Ježíš bere oslátko, autoritu, která připomíná římského císaře. Jeho jménem totiž mohli římstí vojenští poslové vyžadovat dopravu a doprovod na určitou vzdálenost. Pak je zde Ježíšův příchod zasazen do proroctví, která se týkala nového věku, kdy přijde Hospodin a zjeví se jako král pokoje, což se ale rozcházelo s pojetím Židů, kteří očekávali politického mesiáše a vojevůdce. Židé stále měli na paměti Judu Makabejského, který očistil Izrael i chrám od pohanů. Někoho podobného vyhlíželi a Ježíš toto nenaplnil.

Pojďme se ale podívat do textu a hledejme, co text říká do naší doby. Ještě než se podíváme na vjezd do Jeruzaléma a vyčištění chrámu, je zde jedna důležitá věc. Ježíš zde jedná nepochopitelně, někomu sebere, „zrekvíruje“, oslátko. Skoro jako císař... jak toto číst? Musíme to číst tak, jak to je – Ježíš jedná s autoritou. Se stejnou autoritou, kterou pak vidíme, když Ježíš vjíždí do Jeruzaléma a jeho stoupenci prostírají pláště na cestu před Ježíše a hází zelené ratolesti, které, když se po nich šlapalo, voněly. Byl to hold, který se vzdával králům. Zástup k tomu volá Hosana což znamenalo králi pomoz nebo dej prospěch,

jedná se o citaci Ž 118,25-28 *Prosím, Hospodine, pomoz! Prosím, Hospodine, dopřej zdaru! Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu. Žehnáme vám z Hospodinova domu. Hospodin je Bůh, dává nám světlo. Slavte svátek ratolestí, k rohům oltáře se ubírejte. Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyšuji tě, můj Bože.*

Tedy Ježíš tady přijímá královskou poctu a jako král se chová. Chová se jako autorita. Myslím, že ne vždy jsme ochotni takto Ježíše vidět. Vnímáme ho jako přítele, vtělenou lásku, toho, který odpouští, překrývá naše nepravosti a toto vše je jistě pravda, kterou potřebujeme slyšet a opakovat. Jenže zároveň je Ježíš Bohem, autoritou, svrchovaným králem, který si klade nárok na naše životy, rozhodování, na naše postoje, ale i na naše peníze, čas, prostě na celý náš život. A dokonce nám nemusí ani nic vysvětlovat. Je milujícím otcem, je svrchovanou autoritou a tyto oba dva obrazy vidíme v příběhu Velikonoc. Je tím, kdo miluje, obětuje se a zároveň kdo má nároky a to nikoli abychom si jeho lásku zasloužili, ale protože je král králů a pánů pán. Je tím, kdo visí na kříži, a ten, kdo přijímá královské pocty, kdo ukáže na oslátko a řekne, to mi patří. A naší odpovědí by měla být poslušnost, protože jen poslušný věří a jen věřící poslouchá...

Chrá...o co šlo. Izrael měl řadu svátků, kterými si připomínal Boží zásahy do svých dějin. Z toho čerpal svoji identitu, ale i jistotu, že Bůh je věrný, navíc se spojoval s předešlými generacemi. Tři z těchto svátků byly poutní, kdy Izraelci putovali do Jeruzaléma a tam obětovali. Problém byl v tom, že bylo těžké na cestě táhnout obětní zvířata. Proto si Izraelci brali hotovost, tu pak směnili v chrámě a koupili za ní obětní zvířata. Navíc měnili římské peníze za tzv. tyrskou měnu, která jednak byla stabilní a jednak se v ní platila chrámová daň. Toto se vše odehrávalo v chrámě, na prvním nádvoří, kam ještě mohli pohané. Obraz, který se přichozím při vstupu do chrámu naskytl, byl ale orientální bazar, bučení zvířat, smlouvání o cenách, křik, hluk atd. Chrám se zde naprosto míjí smyslem, není místem modlitby.

Jenže Ježíš dělá ještě jednu důležitější věc. Když byť na krátkou dobu ukončí vyhnáním penězoměnců z chrámu směřování peněz, ukončuje samotný systém obětování a prodej obětních zvířat. Chrámový život se zastaví, protože už nemá smysl. A pokud Ježíš toto udělá, je to proto, že Bůh už jedná novým způsobem. Chrám už není středem, není místem, kde se setká Bůh s člověkem. Jenže kde se mají lidé setkávat, když ne v chrámě skrze oběti?

Odpovědí je Jan 2,19: Ježíš jim odpo-

věděl: *„Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím(r).“* (r) ř: *vzkřísím* Tu řekli Židé: *„Čtyřicet šest let byl tento chrám budován, a ty jej chceš postavit ve třech dnech?“*

On však mluvil o chrámu svého těla. Když byl pak vzkříšen z mrtvých, rozpomenuli se jeho učedníci, že to říkal, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš pověděl. J 2,19-21

Chrám byl proto místem, kde se setkávalo nebe a země, kde docházelo k uzdravení, odpuštění, kde docházelo k oslavám, místem, kde se zjevoval Bůh Izraele. Kde Bůh jakoby sestupuje na zem. A nyní se Ježíš chová, jako by byl chrámem on sám. Kdysi David chtěl postavit chrám, kde bude přebývat Bůh, Ale Bůh mu odpoví, že on postaví „dům“ Davidovi. Jinými slovy Davidův budoucí syn, někdo z jeho linie, je konečnou realitou a asi není třeba dodávat, že to byl Ježíš. Jeruzalémský chrám byl předsunutým ukazatelem toho, co se naplnilo v Kristu. Najednou se příchodem Ježíše stává chrám nadbytečným. Navíc skutečně byl ve špatných rukou a symbolizoval špatné věci. Již se zdaleka nejednalo o symbol modlitby. Stal se centrem bankovního systému, směnárnou, uchovávaly se v něm záznamy o dlužích.

Tedy Ježíš dělá dva nepřijatelné skutky. Jednak cituje slova proroka Izajáše a Jeremjáše o tom, že z Božího domu se stane dům lupičů a každému je jasné, na koho jsou tato slova vztažena. A jednak stále více poodhaluje, že on sám je tím, kdo je chrámem, v kom se člověk může setkat s Bohem.

Na první pohled Ježíšovo jednání vypadá jasně. Představa, že se z modlitebny, z kostela stane bazar, je nepřijatelná i pro nás a to modlitebnám a kostelům nepřikládáme to, co Židé chrámu. Stejně tak je jasné, že Ježíš se stává náhražkou chrámu, že v něm se člověk spojuje s Bohem.

Dvě věci – primárním cílem penězoměnců bylo lidem usnadnit život, aby nemuseli s sebou tahat zvířata k obětem. Toto je chvályhodná snaha, která se ale časem zvrhla, že to, co mělo pomoci, se stalo cílem a nakonec to bránilo, jak říká Ježíš, lidem k hlavnímu smyslu, pro který existoval chrám. K modlitbě, k tomu, setkat se s Bohem. Navíc stánky byly na vnějším nádvoří, tedy v jediném místě, kam mohli pohané. Jenže toto jim přístup jednak ztížilo, jednak jim to dalo poněkud pokřivený pohled na Boha. Podobně to může dopadnout v církví, kde se provoz, který má pouze usnadnit přístup k věcem podstatným, stane cílem, tím, co zabraňuje pohanům, ale i křesťanům na jejich cestě k Hospodinu. Cíl a vize chrámu, církve ale jsou modlitby. Tedy setkání se s Pánem.

Druhá – chrám byl místem setkávání a v pohledu staré smlouvy toto dává smysl. Izraelci věděli, že Bůh je všude, nemysleli si, že chrám nebo dokonce svatyně svatých je jakousi boudou na Hospodina. Ale bylo to místo, kde si Hospodina připomínali ještě více, místo mimořádného požehnání. Najednou Ježíš jakoby říkal, musím vám stačit já. Nikoli místo, nikoli čas, nic na co si můžete sáhnout. V tom je tíha, sláva křesťanství. Nikoli místo, čas, posvátný prostor, ale Ježíš.

Každé náboženství obsahuje tři slož-

K diskusi

MOJE NEVYŘEŠENÉ OBAVY Z COVID–19 A NAŘÍZENÍ VLÁDY

Velice jsem znepokojen tím, že vláda má najednou takovou pravomoc, že může diktovat církvi, zda může nebo nemůže provádět bohoslužebné shromáždění. Církev tady byla již hodně dávno a od začátku své existence prohlašovala, že bude vládě poslušná jen tehdy, pokud její nařízení nejsou v rozporu s tím, koho prohlašuje za svého jediného Kyrios. Takže svá pravidla církev nastavila již dávno. Prohlásit Ježíše za Krále nebyl náboženský ale politický projev, který vedl k jistým následkům.

I přesto, že můžeme souhlasit s vyhlášením karantény a z tohoto důvodu bohoslužby dobrovolně neprovádět (obávám se slova zrušit), jsem znepokojen pokorným přijetím přímého zásahu vlády do věci církve. Najednou se ukázalo, že všechny rozhovory o odluce státu od církve jsou jen slova, a v případě potřeby vláda bez problémů může najít dobrý důvod k diktování a nařizování toho, jak se má církev zachovat.

Vůbec teď nechci posuzovat, zda je rozumné nebo nikoliv pro církev se scházet na bohoslužbu v době karantény. Rozumné to samozřejmě být nemůže, jelikož mimo hrozbu reálné náказы jsou i další hrozby jako trest nebo mimořádně vysoká pokuta. A Pan církve určitě by po nás takovou oběť nikdy nechtěl. A co se týče nás, tak upřímně řečeno i v době klidu můžeme vydržet delší dobu bez účasti na bohoslužbách. A již ani nemluvím o tom, že apoštolové z prvního století by se asi moc divili, čemu my dnes říkáme „bohoslužba“ (dokonce v Novém zákoně toto slovo nejspíš ani nenajdeme).

Svoji úvahou chci jen upozornit na to, jak je jednoduché v demokratickém státě zavést kontrolu nad církví.

Pokud vědomí a svědomí členů sboru vede k provádění online bohoslužeb, tak je to jen na nich. Znepokojen jsem ale se samotným přístupem, který ze strany vlády dnes církev prožívá. Víme, že v očích světa jsme ve stejné kategorii jako kluby a kroužky. Ale když jsme takoví ve svých vlastních očích, pak to považuji za problém. Pokud říkáme, proč by nám měli povolit se scházet, když to dokonce sportovním klubům bylo zakázáno? Pak, zdá se mi, že jsme opravdu zapomněli kdo “naš kroužek“ založil a k čemu nás povolal.

Osobně místo obav z virového onemocnění se spíše obávám onemocnění víry. Obávám se, že slova jako Pan a Král dnes se stala jen náboženskými výrazy, které v praxi slouží jedině pro naplnění náboženské potřeby v době klidu a zdaru. Obávám se toho, že křesťanství bude jiné v období post-COVID-19.

Pokud by se našlo více křesťanů, kdo má podobné obavy, pak by bylo vhodné vytvořit společný apel a připomenout vládě, že církev je přece něco úplně jiného než jakákoliv další instituce. Že i přesto, že vládu respektujeme a odvádíme daně, připomínáme, že církev je od vlády oddělena. A pokud ekonomika musí šlapat a není zakázáno chodit do práce i do továren, pak taky víra a uctívání Boha musí šlapat tím více. Proto vláda by neměla zakazovat nedělní shromáždění. Ať církev sama rozhoduje a nese odpovědnost za svoje činy a způsoby provádění bohoslužeb.

Oleg Gricyk

kazatel sboru Bratrské jednoty baptistů v Praze

„Cílem vzdělání a moudrosti je, aby člověk viděl před sebou jasnou cestu života, po ní opatrně vykročoval, pamatoval na minulost, znal přítomnost a předvídal budoucnost.“

Jan Amos Komenský

ky, které zřetelně splňoval chrám. Intelektuální, rituální a mystickou. Intelektuální to jsou nauky, dogmata. Rituální to jsou bohoslužby, v chrámu to byly oběti, mystická je pak vztah Bohu, kterého uctíváme. Ježíš je středem všech tří. Je středem učení, kterému věříme. Je středem našich bohoslužeb, ale i večere Páně, křtů. Je to vlastně on, kdo nám slouží. Je středem i našeho mystického života. V něm se pohybujeme, žijeme, modlíme. Centrem není věrouka, rituál, prožitek, ale Ježíš a vztah s ním. A zde se vede největší zápas. Sbor je vlastně jen pozadím pro Ježíšovu osobu. Ježíš je Středem všeho. Vychází-li náš život z tohoto Středu, osvobozuje nás to od mínění druhých, od života ve strachu a skepsi. Žijeme-li ze Středu, mnohé se mění. Jsme schopni vidět, že církev je místo, kde můžeme slavit – nemusíme ji pořád napravovat. Že svět je místo, z něž se můžeme radovat – nemusíme ho neustále vylepšovat. Vidíme, že život je zážitek a nemusíme mít po ruce program. Vidíme, že to největší, co

známe – láska – je nezasloužená a nečekaná. Žiji-li ze Středu, mohu mluvit a jednat s větší mocí. Mohu odpouštět a nemusím být plný výčitek. Mohu si zachovat široké srdce, i když musím čelit malichernosti. Jsem schopen zastavit svůj strach, na chvíli se zastavit a prožít, že Bůh je Bůh. Žít ve Středu znamená se zklidnit, oddat se Kristu, neustále něco neřešit a nerozebírat a prostě být v Kristu.

Ježíš se staví na místo chrámu, na jakékoli místo, které ho v našem životě vytlačuje a zastíňuje. Vede církev k tomu, aby jej vyvyšovala, aby on byl jejím Středem, nikoli programy nebo lidé.

Reakce byla velmi tvrdá – Ježíši, nechceme tě. My chceme dál žít ve svých programech, rituálech, dogmatech, zvycích. Palmová neděle nás ale vede k novému oddání se Ježíši, k tomu, že on jediný je naší jistotou, záchranou a naplněním právě v situaci, v které se nacházíme a jsme... kéž by toto pro nás nebyla jen fráze, ale život.

David Novák

Potřebujeme Boží slovo... potřebujeme mluvit s Bohem

Dokončení ze str. 2
abychom se mohli dostat k podstatnému. Abychom dokázali dojít k podstatě a hledat pravý smysl života, tzn. dojít k pochopení co je pravá láska a co znamená a přináší odpuštění. Hledejme v souvislosti s tím krásu jednoduššího a skromnějšího života, zacíleného na milosrdenství, odpouštění, na

čínorodou lásku vůči lidem okolo nás. Prosme o sílu a o moc Boží lásky, jež obnovuje náš život a dává mu smysl. Volejme: Bože Otče, smiluj se nad námi nade všemi, očisti nás, uzdrav nás. Amen.

Upravil a sepsal:

Dušan Spiridion Ehmig, dvakačovický kazatel

Všude je ticho a nikdo nemluví

Bylo, nebylo – žila kdesi zabezpečená ve svém sarkofágu malinká mrška. Jednou se jí zachtělo čerstvé potravý. Protože netušila, že čerstvost je Lidl, našla si cílovou adresu v lidské buňce. Buňka zachutnala, a tak se malá Corona začala úspěšně množit. Bodejť ne! Takových příležitostí!

Ráda si plánuju svůj čas. Ráda si plánuju své aktivity. Corona ale teď plánuje za mě. Nebo teď můj čas plánují rozpačité přešlapující vlády tohoto světa?

Neplánované změny v mém diáři začaly – jak půvabné! – na Mezinárodní den žen. Po návštěvě jedné opuštěné paní v pohraničním Domově seniorů se za mými zády definitivně zamkly dveře tohoto útulku pro osamělé. Naštěstí se zavřely až při mém odchodu. Nevypadá to, že by se brzy otevřely.

Další den to byla knihovna, další den bazén, pak se zrušily akce mých oblíbených církevních uskupení. Omezily se vstupy tam i jina, v dubnu mám jít na operaci, ale nejspíš mi i tato rozkoš bude dočasně odepřena. V naší poliklinice se redukuje množství zdravotnických služeb, předoperační vyšetření nevyjímaje.

Nemohu navštívit kamarádku v nemocnici, nemohu využít šikovných rukou své masérky, ač mě bolí záda. Nemohu se setkat s instruktorkou počítačových dovedností, jakkoliv bych ji moc ráda okradla o její chytrý čas. Nemohu si dojet na chalupu pro uskladněné bio brambory a můj slepecký pes nesmí vejít do autobusu MHD prvními dveřmi, jak je už deset let zvyklý. Ano, chodila bych na nekonečné procházky, kdyby mě nebolelo to koleno, co mi mají operovat. Chodila bych cvičit, ale nesmělo by být zavřeno. Nesmyslně jsou zamčená i dětská hřiště, ačkoliv logika vládních opatření s ničím podobným ani nepočítá. Nad hlavou nám nelítají letadla, jindy rušnou ulici můžete přejít se zavřenýma očima, protože auta nejedí. Návštěvy přátel se nekonají, nejsou roušky, bez kterých nemůžeme do metra. Dobrovolným asistentkám, které pomáhají nevidomým je doporučeno, aby se jejich laskavý a nezištný servis omezil jen na předání nákupu mezi dveřmi a poté rychlý odchod.

Koncertní síně zmlkly, maturitní plesy jsou poprvé v mé historii zapovězeny, přívětivé hospůdky i trapné naležvárný končí v brzkých večerních hodinách. Kadeřnictví vedle našeho vchodu utichlo, a tak mám pořád pocit, že je sobota, protože stejně jako o víkendy neslyším hukot fénů, ženský smích a švitoření z této svatyně relaxace a kráslení. I ve všední dny je tu teď ticho a nikdo nemluví.

Já vím, že tohle všechno víte. Jen jsem si to potřebovala utřídit a zrekapitulovat.

Co nám zbývá kromě počítačových her, vyplachování emocí na sociálních sítích, otupělé civění do TV bedny a stále stejné obličejy a stále stejné pozadí? Jistě můžeme třeba vyřvávat z okna své pocity, když už (na rozdíl od Italů) jsme národ, který zapomněl zpívat a občas taky kamenuje proroky.

Přemýšlej, človče! Tak nějak ve mně proznívá jakýsi hlas, jakési laskavé nutkání, utajená radost z netušených možností.

Stačí se rozhlédnout, a vidím hromady nepřečtených knih, cédéček s krásnou hudbou, psí oči mého chlupatého společníka, sousedku, která se o berlich štrachá na povinné rehabilitační kolečko v našem parku. Vidím seznam opomíjených kontaktů, v němž se skrývají opomíjení přátel a možná i nepřátel, kterým odpouštět a žehnat je vždycky problematické. Je tady i možnost pomáhat po telefonu nebo tím, že připravím pár knížek k digitalizaci, aby si nevidomí mohli rozšířit čtenářské obzory.

Včera jsem viděla ve zprávách TV sedmasedmdesátiletého pána v ochranné vestě, který sbíral odpadky kolem zastávek MHD. Ačkoliv ho vůbec neznám, v mých očích se stal apoštolem. Občas se mi přihodí, že mi někdo pošle nevyžádaný e-mail, který se najednou vyjeví jako převelice žádoucí. Nebo si pustím internetové rádio 7 TWR, které, ač za mě nemyslí, přiměje mě přemýšlet. Nikoliv primárně o smyslu života, ale třeba o lidech, kteří své žurnalistické a rozhlasácké profesi věnují v této době tolik lásky a lidského zaujetí srovnatelného třeba s lékařskou nebo sociální službou.

Mám v sobě tak velkou radost, že ji ani ta mrňavá virová bestie nemůže zmařit. Mám radost, že jsem tu pro někoho platná, pro někoho vtipná a pro někoho k dispozici jako průvodce. Nejsem most přes rozbourené vody, spíš jen taková prřavá chatrná lávka přes nezajímavý potok. Jsou ale tací, kterým je studená a nepřilíš čistá voda v potoce všedních dnů nepříjemná. Jsou tací, kteří se nutně potřebují dostat na druhou stranu. A tak zůstávám na místě pro ty, kteří o mně vědí, i pro ty, kteří sem náhodou zabloudili, protože toto je den, který učinil Hospodin – proto jásejme a radujme se.

Delicie Nerková

Stavba sloupu nerušeně pokračuje

Proměna člověka v nové stvoření

„Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili jen jako se rodí lidé,... nýbrž narodili se z Boha.“ Jan 1,12-13 Co znamená dát Pánu Ježíši trvalé místo ve svém srdci? Dát mu trvalé místo znamená prožívat velkou proměnu života. Znamená to rovněž veliké privilegium a vyznamenání; spojit svůj život navždy s všemohoucím Bohem - vládcem světa - to je nejvyšší hodnota jakou lze dosáhnout.

Co dělá Pán Ježíš v člověku, když ho člověk přijme?

1. Pán Ježíš přebývá v nitru člověka a je jeho průvodcem.

Je to pro člověka největší vyznamenání, když může mít důvěrné společenství s vládcem vesmíru ve svém vlastním nitru. Apoštol připomíná křesťanům: *„Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána.“* Ko 2,6 V tomto světě plném zmatků a různého zla je pro člověka velikým privilegiem, když může žít důvěrně s někým, kdo ho vřele miluje, učí ho poznávat co je dobré a co je zlé, moudře mu radí a vede ho nejlepší cestou života. Apoštol připomíná věřícím, aby respektovali a poslouchali Krista jako nejlepšího průvodce života. *„A Pán nechť řídí vaše srdce k Boží lásce a k trpělivosti Kristově.“* 2 Te 3,5

2. Pán Ježíš umrtvuje v člověku „infekci zla“ - infekci hříchu - Mk 7,21-23.

Všichni jsme zdědili hroznou infekci zla, která se projevuje ve špatném myšlení, špatném mluvení a zlém konání. Pán Ježíš odhaluje tuto infekci: *„Z lidského srdce vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka.“* Tyto zlé sklony, které jsme zdědili, nedovede nikdo odstranit ze svého nitra. Jedině Pán Ježíš má moc tyto zlé vlastnosti umrtvit a odstranit. Apoštol Pavel to vyjádřil několika větami. *„Starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován.“* Ř 6,6 *„Nyní, když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli spoutáni.“* Ř 7,6. *„Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“* Ga 2,19 Je to opravdový zázrak, když je zděděná infekce zla v člověku umrtvována.

3. Pán Ježíš tvoří v člověku „novou přirozenost.“

Přirozeností rozumí apoštol vrozenou povahu, všechny vrozené vlastnosti. Když člověk přijme Pána Ježíše do svého nitra, začne se dít opravdový zázrak. Pán Ježíš vytváří v člověku novou přirozenost, formuje v něm novou povahu i nové charakterové vlastnosti. Člověk se stává skutečně novým stvořením. Za to patří Kristu nejvřelejší díky. Apoštolové s velikou vděčností konstatují: *„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové.“* 2 K 5,17 *„Abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě.“* 2 P 1,4 Pán Ježíš působí, že vyrostou v člověku nové vlastnosti. Spolu s Pánem Ježíšem působí v člo-

Inzerce

NABÍZÍM ŠLAPACÍ ŠÍCÍ STROJ Minerva a dvoulůžkovou rozkládací pohovku.
Tel.: 608 363 274.

věku i Duch svatý, který dává růst novým vlastnostem. *„Ovoce Božího Ducha je: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“* Ga 5,22 Tyto vlastnosti umožňují člověku žít v harmonických vztazích se svými blíznými.

4. Pán Ježíš učí člověka žít novým životem.

Život v lidském společenství je velmi náročný. Potvrzuje to skutečnost mnohých rozvodů. Mladí lidé se zamilují, rozhodnou se pro společný život a za pár let se rozvádějí, protože neumí spolu žít. Naučit se kvalitně jednat s lidmi, žít v harmonických vztazích, je vskutku velmi náročné. Jsme nesmírně vděční, že máme v Pánu Ježíši nejskvělejšího Učitele, který nás učí nejen slovy, ale také svým osobním příkladem. On nám praví: *„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.“* Mt 11,29 Být tichým znamená ovládat svůj jazyk, aby nevyšlo z úst ani jedno zlé slovo. Být pokorným znamená *„pokládat druhého člověka za přednějšího než sebe“.* F 2,3 Pán Ježíš je trpělivým učitelem a v jeho škole se každý naučí žít novým způsobem. K trpělivému následování dokonalého člověka – Pána Ježíše - vyzývá křesťany i apoštol Pavel. *„Bratří, napodobujte se mnou Krista.“* F 3,17 *„Jednejte podle mého příkladu, jako já jednám podle příkladu Kristova.“* 1 K 11,1 *„Žijte tak, abyste se líbili Bohu.“* 1 Te 4,1 Jsme velmi vděční za trpělivého učitele i za jeho skvělou školu života.

5. Pán Ježíš si udělá z těla člověka svůj chrám.

Je to vskutku zázrak. Tělo člověka je jen troškou prachu. A Kristus si z tohoto prachu, proměněného na tělo člověka, dělá svůj chrám. Tedy tělo člověka, který přijal Krista, se stává chrámem Božím, ve kterém zaznívají modlitby, písně ke slávě Boží a zvěst Božího slova. *„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha?...Proto svým tělem oslavujte Boha.“* 1 K 6,19-20 *„Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvěť a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.“* 1 Te 5,23 *„Nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti.“* Žd 12,10 Je to pro nás lidi až nepochopitelný zázrak, že z našeho pomíjitelného těla si dělá Pán Ježíš svůj chrám.

6. Pán Ježíš obnovuje obraz Boží v člověku.

Na počátku biblické zvěsti čteme: *„Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, muže a ženu je stvořil.“* Gn 1,27 Bylo to pro člověka úžasné vyznamenání, že byl stvořen, aby byl obrazem Božím. V čem byl obraz Boží v člověku? Především v jeho svatosti, že byl stvořen pro důvěrné společenství se svatým Bohem. Také v daru myšlení a možnosti vyjadřování myšlenek. Také ve svobodné vůli, v úžasných tvůrčích schopnostech a v panování nad zemí. Při pádu člověka do hříchu bylo zničeno to nejvzácnější – jeho svatost. Člověk se otevřel pro duchovní a mravní špínu, kterou do něho vložil nepřítel – satan. Jak jsme vděční Pánu Ježíši, že přišel k nám také proto, aby obnovil v nás Boží obraz. *„A tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě, to vše mocí Ducha Páně.“* 2 K 3,18 *„Oblečte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy.“* Ef 4,24 *„Oblečte nového*

(člověka), který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.“

Ko 3,10 Je to vskutku úžasný zázrak, že nás mocí Ducha svatého proměňuje k Božímu obrazu.

7. Pán Ježíš si používá člověka jako svého Božího posla.

Být ve službách Krále králů – Vládcе celého světa - je veliké vyznamenání. A Pán Ježíš do této vznešené služby povolává každého, kdo se rozhodl pro život s ním a může být Jeho spolupracovníkem. Spolupracovat s Kristem při záchranné hříšných lidí a jejich proměně na Boží děti, to je úžasné privilegium. On nám důvěřuje a dává nám důležité poslání. *„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“* Mt 28,19 *„Jděte do celého světa a každé evangelium všemu stvoření.“* Mk 16,15 *„A budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“* Sk 1,8

Být spolupracovníkem Pána Ježíše při záchraně lidí, které on miluje a chce je učinit věčně šťastnými Božími dětmi, to je pro křesťany skutečně jedinečné poslání. Kéž nás všechny posilňuje svým Duchem, abychom toto poslání plnili s radostí a svědomitě.

Je velmi důležité, aby si každý křesťan uvědomil, že být křesťanem není jen věřit v trojjediného Boha podle apoštolského vyznání víry, ale znamená to také s Bohem osobně důvěrně žít a pod jeho vedením prožívat úžasnou proměnu své bytosti. Jsme za ten zázrak proměny nesmírně vděční nebeskému Otci, Pánu Ježíši i Duchu svatému a jistě ho chceme za všechny zázraky velebit a oslavovat.

Milý bratře, milá sestro, prožíváš už tuto významnou proměnu svého života? Nyní je příležitost podívat se v naprosté upřímnosti do svého nitra a učinit potřebné rozhodnutí. Svěť se cele do rukou Pána Ježíše a pros ho, aby realizoval v tobě tuto proměnu. I ty můžeš být chrámem Ducha svatého, i z tebe může zářit „Boží obraz“.

Pak i z tvého srdce budou zaznívat slova veliké vděčnosti: *„Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů; v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří.“* Ef 1,3-4

Stanislav Kaczmarczyk

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace: Soukenická 15, 110 00 Praha 1, tel.: + 420 770 624 052, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 592 Kč, jednotlivé číslo 13 +3 Kč. Č.ú.: 2101709261/2010
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne: Grafotechna plus, s. r. o. Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: ADLEX s.r.o. Xaveriova 1888/45, 150 00 Praha 5
tel.: 251566451; 603716570
Fax: 251566451, e-mail: adlex@adlex.cz
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X